

HỒI TÁM

MỘT GIAI ĐOẠN DĨ VẮNG CHUA CAY

Bây giờ đến lượt Lục Tiểu Phụng sững sốt, chàng hỏi :

- Cô không cãi ư ?

Tiết Băng đáp :

-Vụ này có gì đáng kể đâu mà tiện thiếp phải cãi ?

Lục Tiểu Phụng những muốn la lên. Chàng nhẫn nại hỏi :

-Cô giúp kẻ khác lừa ta còn tưởng vinh dự lắm hay sao ?

Tiết Băng đáp :

-Tư Không Trích Tinh có phải người ngoài đâu ? Y cũng là bạn hữu của công tử.

Chính công tử đã thừa nhận điều đó.

Lục Tiểu Phụng không dám phủ nhận.

Tiết Băng cười xòa thủng thỉnh nói tiếp :

-Tiện thiếp giúp bạn hữu công tử đáng lý công tử cảm ơn mới phải.

Lục Tiểu Phụng lại sững sốt hỏi :

-Cô giúp gã để bán đứng ta mà còn đòi ta cảm ơn ư ?

Tiết Băng đáp :

-Tám đoạn hồng kia đối với công tử là vô dụng nhưng lại rất được việc cho gã. Tiện thiếp bất quá giúp gã đưa tám đoạn hồng tới đây, sao công tử lại bảo là bán đứng công tử ?

Bây giờ thị nổi nóng với lý do mạnh gấp mười Lục Tiểu Phụng. Thị lớn tiếng hỏi :

-Huống chi gã là bạn của công tử, chẳng lẽ công tử cũng lừa gạt ? Công tử lừa gạt người ta rồi nhơn nhơn đắc ý thì tại sao tiện thiếp không để cho công tử cũng mắc bẫy?

Lục Tiểu Phụng ấp úng đáp :

-Nhưng đáng lý... cô nên giúp ta một chút mới phải.

Tiết Băng cười lạt nói :

-Ai bảo công tử làm bộ ta đây chẳng ai bằng mình ! Tiện thiếp không quen nhìn cái kiểu đắc ý quên mình đó.

Lục Tiểu Phụng không thốt nên lời, bỗng chàng phát giác nam nhân chạm trán nữ nhân không khác gì con bò trông thấy nhà táng, hết đường giải thích.

Trong lòng nữ nhân tựa hồ không có hai chữ “phải trái”. Bất luận làm việc gì chỉ trông vào chỗ nữ nhân có cao hứng hay không, nếu cãi lý thì lý lẽ của họ bao giờ cũng giỏi gấp mười nam nhân.

Tiết Băng dựng mặt lên hỏi :

-Công tử thóa mạ ta ở sau lưng, ta đã chẳng tìm đến trả miếng thì chớ, lại còn định đến kiếm ta ư ?

Giang Khinh Hà cười lạt nói :

-Cái đó kêu bằng đánh phủ đầu. Đàn ông thiên hạ đều thế cả.

Tiết Băng hỏi :

-Bây giờ công tử còn nói gì nữa ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Ta chỉ còn một câu.

Tiết Băng giục :

-Công tử nói đi !

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Cô đem tấm đoạn hồng giao cho ai ?

Tiết Băng đáp :

-Giao cho Lã Động Tân.

Lục Tiểu Phụng bất giác ngần người ra hỏi :

-Lã Động Tân là ai ?

Tiết Băng hỏi lại :

-Lã Động Tân là ai công tử cũng không biết thì sao sống được đến ba mươi tuổi ?

Giang Khinh Hà nói :

-Lã Động Tân tức là Lã Thuần Dương mà cũng là Thuần Dương chân nhân vừa ngâm thơ vừa bay qua hồ Động Đình, công tử có biết không ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Tại hạ chỉ biết Lã Động Tân thích bạch mẫu đơn, chứ không phải hắc mẫu đơn thêu trên tấm đoạn.

Tiết Băng liền giải thích :

-Tư Không Trích Tinh không bảo ta trao tấm đoạn cho ai mà chỉ bảo đem đặt vào dưới tượng Lã Động Tân.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Pho thần tượng đó ở đâu ?

Tiết Băng đáp :

-Ở trong tòa Tiểu Thần Điện phía sau.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Cô đến đã lâu chưa ?

Tiết Băng lạnh lùng đáp :

-Chưa lâu mấy, vừa đúng lúc được nghe công tử thóa mạ.

Trong khu rừng trúc ở phía sau am còn có một tòa Tiểu Thần Điện. Trong điện đặt một ngọn đèn vĩnh viễn thấp sáng.

Ánh đèn chiếu vào mặt Thuần Dương chân nhân, nét mặt lúc nào cũng mỉm cười.

Tuy thần tượng không được hưởng thụ huyết nhục hương hỏa người ta đem đến cúng lễ trước mặt, nhưng dường như trong lòng rất thỏa mãn.

Lã Động Tân là một bậc thần tiên thông minh. Thần tiên thông minh cũng như người thông minh hiểu được chữ “Tri túc là an lạc”.

Lục Tiểu Phụng không chờ Tiết Băng nói hết đã nhảy xổ lại thì quả nhiên thấy dưới gầm thần tượng có tấm đoạn hồng thêu bông mẫu đơn đen.

Lúc chàng cầm tấm đoạn thì Giang Kinh Hà và Tiết Băng cũng tới nơi.

Lục Tiểu Phụng coi tấm đoạn trong tay, mắt lộ vẻ suy nghĩ sâu xa miệng lẩm bẩm :

-Không ngờ tấm đoạn vẫn còn ở đây.

Giang Kinh Hà nói :

-Nhất định Tư Không Trích Tinh đã không nghĩ tới Tiết Băng lại nói thực với công tử mau lẹ quá nên gã chưa kịp đến lấy vật đó đi thì công tử đã tới nơi rồi.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên ngừng đầu nhìn thẳng vào mặt cô nói :

-Chưa chắc có phải gã không kịp đến lấy đi.

Giang Kinh Hà hỏi :

-Không phải gã thì là ai ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Là cô.

Giang Kinh Hà cười lạt hỏi :

-Công tử điên rồi chẳng ? Tiểu nữ lấy tấm đoạn hồng quý quái đó làm gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ đang muốn hỏi cô điều đó.

Giang Kinh Hà biến sắc hỏi :

-Chẳng lẽ công tử cho là tiểu ni bảo gã đến lấy cắp tấm đoạn hồng này?

Lục Tiểu Phụng lẳng lẳng không đáp.

Giang Khinh Hà hỏi :

-Nếu tiểu ni bảo gã lấy tấm đoạn hồng này thì sao còn bảo đưa công tử tới ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :

-Có khi gã muốn tại hạ tới để tiện việc phúc trình, mà cũng có thể lương tâm gã đột nhiên phát hiện cảm thấy có điều không tốt với tại hạ, lại cũng có thể gã cố ý đưa tại hạ tới đây, để tại hạ khỏi nghi ngờ đến cô.

Giang Khinh Hà tức đỏ mặt lên hỏi :

-Công tử nói vậy chẳng hóa ra tiểu nữ chính là tên đại đạo thù hoa kia?

Lục Tiểu Phụng cũng không phủ nhận.

Giang Khinh Hà đột nhiên cười lạt nói :

-Công tử không phải là kẻ ngu dốt nhưng đáng tiếc còn quên một điều.

Lục Tiểu Phụng “ủa” lên một tiếng.

Giang Khinh Hà nói tiếp :

-Công tử quên rằng Giang Trọng Uy là đại ca của tiểu ni thì khi nào tiểu ni lại đâm mù mắt y ?

Cô nói xong câu này rồi cắm đầu chạy đi, tựa hồ không muốn cãi lý với hạng ngu dốt.

Lục Tiểu Phụng cản lại nói :

-Cô hãy chờ một chút.

Giang Khinh Hà cười lạt hỏi :

-Công tử còn điều chi muốn nói ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Chỉ còn một câu.

Giang Khinh Hà nói :

-Được rồi ! Tiểu ni nghe công tử nói câu nữa.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Giang Trọng Uy không có em gái. Y không phải là đại ca của cô. Cô cũng không phải là người họ Giang.

Giang Khinh Hà sắc mặt lợt lạt ngậm ngừng hỏi :

-Sao công tử... lại biết thế ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Chính tại hạ cũng không muốn biết, nhưng ông trời cứ bắt tại hạ phải biết những chuyện mình không nên biết.

Giang Khinh Hà hần học nhìn chàng nói :

-Công tử còn biết điều chi nữa ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

-Cô nương muốn tại hạ nói thật chẳng ?

Giang Khinh Hà giục :

-Công tử cứ nói đi !

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Cô nương nguyên là vị hôn thê của Giang Trọng Uy, sau không hiểu vì lẽ gì lại xuất gia. Trước mặt y cô giả vờ không nhận ra tại hạ là có ý không muốn kích thích và không muốn để y biết...

Người Giang Khinh Hà bắt đầu phát run, đột nhiên cô la :

-Đừng nói nữa !

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Chuyện này tại hạ không muốn nói ra.

Giang Khinh Hà càng run hơn trước. Cô nghiêng răng đáp :

-Đúng thế ! Giữa tiểu nữ và Giang Trọng Uy quả đã đính hôn từ nhỏ, nhưng khi hai người khôn lớn gặp mặt nhau, rồi mới phát giác hai người không thể ở với nhau. Vì thế...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

-Vì thế cô nương xuất gia đầu phật ?

Giang Khinh Hà gật đầu, mặt buồn rười rượi đáp :

-Tiểu nữ không xuất gia thì còn đường lối nào khác ?

Vành mắt đỏ hoe, hai hàng châu lệ muốn trào ra.

Một thiếu nữ như cô còn nhỏ tuổi mà đã xuất gia thì dĩ nhiên phải có dĩ vãng thê thảm chua cay.

Tiết Bång cũng muốn khóc theo. Thị mím môi trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phụng nói :

-Đáng lý công tử không nên bức bách y nói ra mới phải.

Giang Khinh Hà đột nhiên lớn tiếng :

-Cái đó chẳng quan hệ gì. Chính ta muốn nói ra.

Cô lau nước mắt rồi phưỡn ngực nói tiếp :

-Tuy tiểu nữ xuất gia nhưng hãy còn xuân xanh không chịu nổi cảnh tịch mịch mà vẫn muốn đi vào con đường trần tục nên tiểu nữ quen biết rất nhiều nam nhân trong đó có công tử.

Lục Tiểu Phụng nhẹ nhàng tiếng thở dài. Con người xuất gia không phải là người chết. Giang Khinh Hà còn có quyền sống lâu dài.

Giang Khinh Hà lại nói :

-Nếu công tử tưởng tiểu nữ không muốn để Giang Trọng Uy biết thì công tử làm rồi. Công tử cho là tiểu nữ vì không muốn lấy y mà đâm mù mắt y thì cái làm càng lớn hơn. Y... Y...

Đột nhiên cô dừng lại, kinh hãi nhìn ra ngoài cửa.

Giang Trọng Uy đã từ ngoài cửa tối om lần mò tiến vào. Mặt hắn cũng lợt lạt lộ vẻ buồn bã nói :

-Chẳng phải y không muốn lấy tại hạ mà là tại hạ không thể lấy y được.

Tiết Băng không nhìn được hỏi :

-Tại sao vậy ?

Giang Trọng Uy đáp :

-Vì tại hạ...

Giang Khinh Hà la lớn :

-Đại ca bất tất phải nói ra. Chẳng có ai bức bách đại ca cung xưng.

Giang Trọng Uy bật tiếng cười thê lương đáp :

-Cái đó chẳng quan hệ gì ta cũng muốn nói.

Giang Trọng Uy đầy vẻ đau khổ, chậm rãi nói tiếp :

-Tại hạ không thể lấy y vì mình đã thành phế nhân. Tại hạ không thể làm trượng phu người ta, càng không thể làm phụ thân kẻ khác.

Tiết Băng hiểu rõ đâm ra hối hận. Thị tự hỏi :

-Tại sao ta lại muốn biết vụ này ? Người khác chịu điều bất hạnh thì mình sung sướng sao được ?

Giang Trọng Uy lại nói :

-Khinh Hà ở ngoài làm điều gì tại hạ đều biết hết. Bất luận y hành động thế nào tại hạ cũng không thể trách y. Hướng chi tại hạ biết rõ tuy bề ngoài y tỏ vẻ quật cường mà thực ra y chẳng phải con người hành động cầu thả.

Giang Khinh Hà cúi đầu. Giọt châu tâm tã như mưa.

Một thiếu nữ nhỏ tuổi như cô, điều khó chịu nhất là thanh xuân hành hạ, nên bất luận cô làm việc gì cũng đáng được lượng thứ, nhưng chính cô lại chẳng cách nào tha thứ cho mình.

Giang Trọng Uy nói tiếp :

-Bất luận các vị nói gì, tại hạ cũng bảo chứng tuyệt không phải y đâm mù mắt tại hạ.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cất tiếng hỏi :

-Các hạ bảo chứng thật ư ? Các hạ đã trông rõ người đó không phải là nàng hay sao?

Trong lòng chàng tràn ngập mối đồng tình và nỗi đau thương, nhưng vụ này cực kỳ quan hệ, nên chàng không thể mềm yếu.

Lục Tiểu Phụng nhất định muốn hỏi cho ra sự thực.

Giang Trọng Uy không nghĩ ngợi gì đáp ngay :

-Dĩ nhiên tại hạ nhìn rõ rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Các hạ căn cứ vào điểm nào để cả quyết người đó không phải là nàng. Tại sao các hạ lại nhìn rõ được ?

Giang Trọng Uy đáp :

-Dĩ nhiên tại hạ... có thể nhận ra. Công tử đừng quên tại hạ nhận ra y từ hồi còn nhỏ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Nhưng hai vị đã xa cách nhau lâu năm không gặp nhau. Có đúng thế không?

Giang Trọng Uy sa sầm nét mặt lạnh lùng hỏi lại :

-Công tử hỏi câu đó có ý gì ? Chẳng lẽ công tử cho là tại hạ giúp y nói dối ?

Lục Tiểu Phụng thở dài. Thực ra chàng chẳng có cách gì để hỏi thêm nữa.

Giang Khinh Hà lạnh lùng nói :

-Chỉ cần tiện thiếp tự vấn tâm không có điều chi phải hổ thẹn thì bất luận y nghĩ sao cũng chẳng quan hệ gì.

Giang Trọng Uy gật đầu, Giang Khinh Hà đã đón lấy cánh tay hấn nói :

-Chúng ta đi thôi.

Lục Tiểu Phụng đành cúi đầu để hai người đi qua.

Ánh đèn mờ ảo cũng soi rõ nền nhà lát đá xanh. Giang Khinh Hà chân đi giày vải xanh, mình mặc áo tía coi không tương xứng chút nào, dù cô vốn là người đàn bà nghiên cứu cách ăn mặc.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên lên tiếng :

-Hãy chờ một chút.

Giang Khinh Hà không muốn ngó chàng, nhưng đột nhiên cô phát giác mắt chàng nhìn chằm chặp vào bàn chân cô, cô liền cười lạt hỏi :

-Công tử chưa nói hết ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ có điều hơi lấy làm kỳ.

Giang Khinh Hà hỏi :

-Kỳ quái ở chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng mắt không rời chân cô thủng thủng hỏi :

-Chân cô đi giày xanh sao còn lộ ra màu hồng ?

Giang Khinh Hà biến đổi sắc mặt. Cô không tự chủ được muống dẩu hai chân đi.

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :

-Đạo bào của cô ngắn quá không thể che dẩu hai bàn chân. Đáng lý cô không nên đi bên ngoài giày xanh, bên trong giày đỏ.

Giang Trọng Uy dường như cũng biến sắc.

Bỗng nghe Giang Khinh Hà cười lạt nói :

-Cặp mắt của công tử thật là độc địa.

Trong lúc cười lạt, cô đã ra tay đưa hai ngón nhỏ bé móc mắt Lục Tiểu Phụng.

Cô động thủ rất mau lẹ và chuẩn đích.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Nhiều lắm cô chỉ có thể cắn tai tại hạ, còn móc mắt thì không được.

Chàng nói mười mấy tiếng thì Giang Khinh Hà đã đánh ra mười một chiêu.

Chiêu thức đã mau lẹ, cô ra tay càng mau lẹ hơn.

Giang Khinh Hà vốn là một trong bốn nữ nhân rất đáng sợ trên chốn giang hồ. Bốn đại mỹ nhân này cũng là bốn con hổ cái. Không biết bao nhiêu người đã bị thương dưới móng tay của các cô. Đa số nữ nhân ra tay mau lẹ, tàn độc hơn nam nhân, vì khí lực các cô không bằng đàn ông, lại không muống cùng nam nhân chiến đấu dằng dai, một khi các cô đã ra tay là muống cho nam nhân mất mạng liền.

Nhưng đáng tiếc Lục Tiểu Phụng không phải như bọn đàn ông khác, thân thủ chàng so với Giang Khinh Hà còn mau lẹ hơn.

Giang Khinh Hà đánh ra mười một chiêu, chàng không giơ tay lên mà vẫn tránh khỏi một cách nhẹ nhàng.

Giang Khinh Hà nghiêng răng khể cất tiếng quát :

-Hãy coi ám khí của ta đây !

Lục Tiểu Phụng lập tức lùi lại bảy tám thước.

Giang Khinh Hà không phóng ám khí, nhưng cô vọt lên không rồi xoay mình bay ra ngoài.

Giữa lúc ấy, Lục Tiểu Phụng đột nhiên ra tay chụp lấy giày của cô nhanh như chớp.

Trong đôi giày xanh của Giang Khinh Hà quả nhiên có đôi giày đỏ bằng đoạn hồng thù hoa.

Người cô đã mất hút vào trong bóng tối, chớp mắt không thấy đâu nữa.

Lục Tiểu Phụng cũng không rượt theo.

Tiết Băng dĩ nhiên càng không muống rượt theo. Thị đứng ngẩn người ra.

Giang Trọng Uy đứng yên không nhúc nhích, mặt xám như tro tàn, đột nhiên lên tiếng :

-Y bỏ đi rồi ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Y đi rồi.

Giang Trọng Uy hai tay nắm lại thành quyền, khoé mắt không ngớt chuyển động, khiến cho hai lỗ sâu hoắm đen sì trông mà phát khiếp.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tên đại đạo thù hoa kia cũng đi giày đỏ ư ?

Giang Trọng Uy vẻ mặt cực kỳ đau khổ ngàn ngừ một chút rồi miễn cưỡng gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tại sao các hạ không nói ra ngay ?

Giang Trọng Uy đáp :

-Sự thực tại hạ cũng chỉ có ấn tượng mơ hồ. Công tử nói tới như thức tỉnh tại hạ.

Lúc mũi kim nhọn loé ánh hào quang đưa tới trước mắt hẳn mới ngó thấy đôi giày đỏ mà là màu đỏ như máu.

Tiết Băng không nhìn được thở dài nói :

-Cặp mắt của công tử thật độc địa ! Tiện thiếp vẫn không ngó thấy phía trong đôi giày xanh của y còn có giày đỏ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ cũng không ngó thấy.

Tiết Băng nghe nói ngẩn người.

Lục Tiểu Phụng giải thích :

-Tại hạ chỉ cảm thấy màu giày của y không tương xứng với màu áo mà đôi giày hơi lớn quá cỡ, dường như lúc lâm thời mãi một xỏ vào.

Tiết Băng hỏi :

-Vì thế nên công tử cố ý thử thách y phải không ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp :

-Đúng thế !

Tiết Băng bất giác thở dài nói :

-Kề cận con người như công tử thật nguy hiểm vô cùng.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Tôn Trung nhất định lại không nghĩ thế. Theo nhận xét thì cô nương còn nguy hiểm hơn tại hạ nhiều.

Tiết Băng cười lạt nói :

-Tiện thiếp nên chặt luôn hai chân hấn thì hơn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Hấn lại đến kiếm cô hay sao ?

Tiết Băng đáp :

-Khi nào hấn dám ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Nhưng chiếc bàn tay kia của hấn sao lại đem đặt vào đĩa đựng thịt bò ở trên bàn ?

Tiết Băng sững sốt hỏi :

-Bàn tay nào ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

-Cô nương không ngó thấy bàn tay đó sao ?

Tiết Băng đáp :

-Không.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi :

-Chẳng lẽ cái bàn tay đó tự động bò lên đĩa ngòi ?

Chàng lại đoán không ra vụ này nữa.

Tiết Băng hỏi :

-Tiện thiếp cũng có một điều nghĩ không thấu. Tư Không Trích Tinh đã yêu cầu tiện thiếp đem cái này tới, tại sao chính gã cũng đến ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Hạng người này làm việc chẳng ai nghĩ ra được. Hay hơn hết là cô đừng thêm nghĩ tới là xong.

Giang Trọng Uy buồn rầu nói :

-Tại hạ lại càng nghĩ không ra. Tại sao Giang Kinh Hà lại làm chuyện này?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Các hạ bất tất phải nghĩ ngợi làm chi.

Giang Trọng Uy hỏi :

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Vì không phải nàng làm việc này.

Giang Trọng Uy sững sốt hỏi :

-Y không làm ư ? Tên đại đạo thù hoa không phải là y sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nhất quyết không phải. Tuy võ công cô này cũng cao thâm nhưng đừng hòng một chiêu mà đâm đui mắt những cao thủ như Thường Mạn Thiên, Hoa Nhất Phàm.

Giang Trọng Uy hỏi :

-Công tử nhận ra không phải y dấu điểm võ công chứ ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ nhận ra rồi.

Giang Trọng Uy thở phào một cái nói :

-Vì thế công tử mới để y đi ?

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận điều này. Chàng đã chụp được giày của cô thì cũng chụp được cả chân cô. Bất luận là ai đã bị nắm chân đều không chạy được nữa.

Giang Trọng Uy trầm ngâm, chau mày hỏi :

-Y không liên quan đến vụ này tại sao y lại bỏ chạy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì y còn điều bí mật không muốn cho ai biết.

